

Jeg må indrømme, at jeg synes, statsministeren er kommet meget, meget langt ud, og jeg vil godt bede statsministeren lave et notat om den påstand om virksomhedernes muligheder for at planlægge.

Jeg synes ikke, en statsminister kan sige den slags ting til befolkningen i hvert fald ikke uden at dokumentere det. Jeg synes simpelt hen, det er letsindigt og løstagtigt, og jeg må bede om, at vi får et notat om, hvad statsministeren mener med dette dunkle orakelsvar.

Pia Kjærsgaard (DF):

Det var også det med rentestigninger, som fik mig til at tage ordet igen, og jeg vil da godt bede statsministeren om at redegøre for, hvad han mener med rentestigninger, altså eksempelvis hvad renten er i eurolandene, hvad den er i Danmark, hvad det eventuelt kan komme til at betyde, og jeg vil godt bede statsministeren om at være meget nøjagtig med det.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til fru Pia Kjærsgaard: Jeg tror, vi må konstaterer, at det er uden for diskussion, at vi kommer til at betale med en rentestigning i Danmark i tilfælde af et nej.

Forskellen mellem renten inden for euro-området og Danmark vil blive større i Danmarks disfavør. Det tror jeg ikke der kan være to meninger om.

Regeringen vil om ganske få dage i en omfattende rapport også dokumentere, hvordan de sammenhænge er. Men vi kan egentlig meget kort ræsonnere os frem til det, for hvis det bliver et nej den 28. september, hvad jeg inderligt ikke håber det bliver for Danmarks fremtid og for vores gode velfærdssamfunds fremtid, så vil der ikke være den samme sikkerhed for Danmark, når det gælder den finansielle opbakning til Danmark, som hvis vi går ind i den fælles valuta.

Årsagen til, at det er sådan, er, at de finansielle markeder i dag har en forventning om, at der bliver sagt ja den 28. september. Man har så at sige indrettet sig på, at det bliver et ja. Skulle det ske, at det bliver et nej, jamen så vil man reagere på en ny og anderledes måde, lægge pres på Danmark, og derfor bliver vi i dansk interesse nødt til at hæve renten. Det er det, der er forklaringen.

Tallene og de eksakte regnestykker skal fru Pia Kjærsgaard naturligvis have, det siger sig selv, og dem vil fru Pia Kjærsgaard få sammen

med alle andre i Folketinget i løbet af få dage, når regeringen fremlægger sin rapport.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jeg tror, hr. Keld Albrechtsen må vænne sig af med, når han ikke er enig i mit standpunkt, at kalde det en skræmmekampagne. Hr. Keld Albrechtsen har et standpunkt og en argumentation, og jeg og regeringen har et standpunkt og en argumentation, og sådan er det. Så må argumenterne stå over for hinanden, men at betegne min argumentation som en skræmmekampagne vil være helt forkert.

Det, jeg prøver at gøre befolkningen og hr. Keld Albrechtsen opmærksom på med alt det, vi ved nu, er, hvad det er for en situation, Danmark kommer i i tilfælde af et nej og i tilfælde af et ja, og i tilfælde af et nej vil det have betydning både for udenlandske og for indenlandske investeringer.

Tag bare renten, vi talte om lige før med fru Pia Kjærsgaard. En højere rente vil naturligvis påvirke investeringerne i Danmark. Vi ved jo, der er den sammenhæng. Når renten er højere, rammer det investeringerne, og når det gælder udenlandske investeringer i Danmark, så vil Danmark ikke være så interessant i tilfælde af et nej.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg tror, statsministeren er godt tilfreds med, at der er så mange, der blander sig i debatten, så slipper han måske for at svare på det stillede spørgsmål, som er indleveret i fredags.

Er det ikke korrekt, at vi altid kan komme ind senere i euroen, men er vi først inde, kan vi ikke komme ud igen? Jeg kan henvise til dagens eksemplar af Erhvervsbladet, hvor professor Anders Ølgaard siger, at det er rent nonsens at tro, at vi kan melde os ud igen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Først skylder jeg lige, da tiden er knap indimellem – der er jo tidsgrænser på her – at svare hr. Holger K. Nielsen fra før, som sagde, at situationen jo er afklaret, og at det har den været siden 1993.

Det ville da være at gøre Danmark en meget, meget dårlig tjeneste at holde fast på en linje, som risikerer at føre Danmark ud i en vanskeligere situation, når alt andet omkring Danmark har ændret sig.

Siden 1993 er der tre ting, der fundamentalt har ændret sig. For det første er euroen nu en realitet. 11 lande har søgt sammen om den og